Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met name op de artikelen 33, 36, 40 en 53;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

1. **verwerpt het beroep,**
2. **verwijst verzoekster in de kosten van het geding.**

Lecourt Donner Trabucchi
Monaco Mertens de Wilmars Pescatore Kutscher

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zestien maart negentienhonderdeenenzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 2 FEBRUARI 1971 [1]

Mijnheer de President,

mijne heren Rechters,

De beide heden te behandelen zaken (67-69 en 70-69), die bij 's Hofs beschikking van 8 juli 1970 wegens verknochtheid voor de mondelinge behandeling werden gevoegd, betreffen wederom de in het raam van het EGKS-Verdrag ingestelde, uit talrijke vroegere gedingen bekende, voorziening ter verlaging van het prijspeil voor ingevoerd en soortgelijk schroot, het vereveningsmechanisme dus

1 — Vertaald uit het Duits.

dat in de jaren 1954-1958 heeft gewerkt en welks rekeningen nog niet zijn afgesloten. Wat de beide eisende ondernemingen betreft — hierna verzoekster sub 1 en verzoekster sub 2 te noemen — zij eraan herinnerd dat zij in Napels en Rome staalfabrieken exploiteren of exploiteerden en uit dien hoofde als schrootverbruikers jegens de vereveningsinstelling bijdrageplichtig waren. Haar verhouding tot het vereveningsmechanisme en de Hoge Autoriteit der EGKS is voor het overige reeds uit een reeks vroegere processen bekend (23-59, 16 en 20-60, 9-64 alsmede 25 en 26-65) en behoeft derhalve thans niet in bijzonderheden te worden weergegeven.

Wat verzoekster sub 1 betreft, vermelden wij alleen, dat de Hoge Autoriteit, nadat de gebruikelijke controle plaatsgevonden had, aan de juistheid der verstrekte schrootopgaven twijfelde (over de periode januari 1957/november 1958 in totaal 15 469 ton). Dit was voor haar aanleiding het schrootverbruik van verzoekster op grond van het stroomverbruik te schatten, waarbij voor het tijdvak 1 juni 1956/30 november 1958 een aan de vereevening onderworpen hoeveelheid van 37 668 ton werd gevonden. Bij schrijven van de afdeling Markt der Hoge Autoriteit van 18 augustus 1964 werd aan verzoekster een dienovereenkomstige aanslag toegezonden. Toen hierop niet werd gereageerd nam de Hoge Autoriteit op 11 februari 1965 twee formele beschikkingen. De eerste hield in dat verzoekster in de periode 1 juni 1956/30 november 1958 de in de brief van 18 augustus 1964 vermelde hoeveelheid aankoopschroot had verbruikt en in de tweede werd de verschuldigde bijdrage van verzoekster op 252 974 228,— lire berekend.

Diezelfde dag werd ten aanzien van verzoekster sub 2 eveneens een formele beschikking genomen. Op basis der opgegeven hoeveelheid aankoopschroot (32 805 ton) werd daarbij de per 31 mei 1963 verschuldigde bijdrage (rekening houdend met de betaalde bedragen en de dienovereenkomstige creditrente) op 105 899 634,— lire vastgesteld.

Deze beschikkingen werden — gelijk U bekend — in de gedingen 25 en 26-65 (Jurisprudentie, Deel XIII, blz. 40 e. v.) aangevallen. Het beroep van verzoekster sub 2 werd daarbij wegens overschrijding van de beroepstermijn verworpen. De te haren aanzien gegeven beschikking werd door de Commissie — als rechtsopvolgster der Hoge Autoriteit — ten uitvoer gelegd, hetgeen tot de openbare verkoop van een aan verzoekster toebehorende walsstraat leidde. — Verzoekster sub 1 had echter succes met haar beroep. De haar betekende beschikkingen werden bij arrest van 2 maart 1967 vernietigd en wel op grond van de overweging dat de raming van het schrootverbruik niet geoorloofd voorkwam, daar niet gebleken was dat verzoekster bij de controle van haar bedrijf het overleggen van verlangde stukken zou hebben geweigerd.

Nog tijdens deze procedure volgde de algemene beschikking 19/65 (Publikatieblad nr. 224 van 30 december 1965) met betrekking tot de vaststelling der definitieve tarieven en de opstelling der definitieve afrekeningen. Zij voorziet voor iedere onderneming een volledige afrekening op 31 december 1965 en bepaalt dat over de per genoemde datum vastgestelde saldi een interest van 5 % per jaar verschuldigd zal zijn. Voorts moeten de in een jaar verschenen interesten — voor zover niet betaald — telkens op de 31e december van ieder jaar worden gekapitaliseerd. — Dienovereenkomstige afrekeningen werden aan de ondernemingen bij brief van de afdeling Markt van 23 december 1965 toegezonden. Wat verzoekster sub 1 betreft, steunde de afrekening op de in de beschikking van 11 februari 1965 genoemde hoeveelheden schroot, waarbij men — per 31 december 1965 — tot een verschuldigde bijdrage kwam van 274 845 521,— lire. Gezien het arrest van 2 maart 1967 kon het evenwel niet bij dit besluit blijven. Het geval van verzoekster sub 1 werd dan ook opnieuw onderzocht, met als resultaat dat behalve het over 1957 en 1958 opgegeven schrootverbruik, een hoeveelheid van 2 268 ton waarvan bij controles in 1960 uit overgelegde koopfacturen uit het jaar 1956 zou zijn gebleken, in de

afrekening werd opgenomen. Op deze grondslag (17 737 ton) werd toen op 9 oktober 1969 een individuele beschikking tot vaststelling van de per 31 december 1968 verschuldigde bijdrage genomen. Zo wordt in bijzonderheden aangegeven hoe deze schuld met inachtneming der verrichte betalingen, de verdeling van ingevorderde, ten onrechte ontvangen, vereveningsvergoedingen, alsmede van de verschenen credit- en debetrenten werd berekend; het eindbedrag beloopt dan 140 594 449,— lire. Over genoemd bedrag moet — ook dit werd verklaard — vanaf 1 januari 1969 tot de dag van betaling 5 % rente 's jaars worden voldaan. — Op diezelfde dag werd mede ten aanzien van verzoekster sub 2 een individuele beschikking tot vaststelling van de door haar verschuldigde bijdrage genomen. Deze beliep (rekening houdend met gedane betalingen, de creditinteresten daarover, verdeelde ingevorderde vereveningsvergoedingen met inbegrip van debetrenten) op 31 december 1968 130 089 513,— lire en bedroeg na aftrek der in de beschikking van 11 februari 1965 vastgestelde som uiteindelijk nog 24 189 879,— lire. Ook over deze restantschuld moest vanaf 1 januari 1969 tot de dag der betaling 5 % interest per jaar worden betaald.

Genoemde beschikkingen werden aan de betrokken ondernemingen op 18 oktober 1969, respectievelijk 29 oktober 1969 betekend. Te dezer zake wendden zij zich op 14 november 1969, respectievelijk 29 november 1969 tot het Hof en stelden zij de thans te behandelen beroepen in. Beiden eisen in de eerste plaats nietigverklaring der individuele beschikkingen van 9 oktober 1969. Voorts vorderen zij dat de Commissie tot schadevergoeding zal worden veroordeeld wegens een dienstfout die gelegen zou zijn in de te late mededeling der verschuldigde bijdragen alsmede in het feit, dat de Hoge Autoriteit door een onvoldoende beheer en controle van het vereveningsmechanisme bedriegelijke manoeuvres, duidelijker gezegd: de ongerechtvaardigde uitkering van vereveningsvergoedingen, niet heeft verhinderd.

Beoordeling rechtens

Bij het onderzoek van deze geschilpunten zullen wij eerst de vorderingen tot nietigverklaring en de daartoe voorgedragen middelen en vervolgens de vraag der bestuurlijke aansprakelijkheid bespreken. Beide gedingen kunnen hierbij in hoofdzaak tezamen worden behandeld, daar de argumentatie grotendeels overeenstemt. Slechts wat de vordering tot nietigverklaring betreft heeft verzoekster sub 1 enkele bijzondere grieven aangevoerd, waarop wij vooraf zullen ingaan.

I — De vorderingen tot nietigverklaring

1. Het beroep 67-69

a) De gronden welke rechtstreeks de bestreden individuele beschikking betreffen

Verzoekster keert zich in de eerste plaats met een reeks formele en materiële argumenten tegen het feit, dat de door haar verschuldigde bijdrage werd vastgesteld op basis van door haar niet opgegeven hoeveelheden schroot, dat wil zeggen de 2 268 ton voor het jaar 1956.

aa) Of deze hoeveelheden terecht in aanmerking werden genomen dient allereerst in feitelijk opzicht te worden onderzocht, dat wil zeggen, nagegaan moet worden of inderdaad behalve de door verzoekster opgegeven hoeveelheden (15 469 ton over de periode januari 1957 tot november 1958) in 1956 nog verdere schrootaankopen tot het door de Commissie gestelde beloop hebben plaatsgevonden.

Volgens het stelsel der schrootverevening kunnen de opgaven der ondernemingen ambtshalve worden verbeterd, wanneer bewezen is dat zij niet met de werkelijkheid overeenkomen. In het onderhavige geval zou de onjuistheid der opgaven zijn vastgesteld bij een controle in verzoeksters bedrijf die de Hoge Autoriteit van 21-25 mei 1960 door de Schweizerische Treuhandgesellschaft deed uitvoeren. In het daarover door bedoelde instelling uitgebrachte rapport van 15 juni 1960 wordt geconstateerd dat aan de controleurs verdere facturen voor

schrootaankopen uit het jaar 1956 zijn voorgelegd. De daaruit resulterende hoeveelheden worden per maand samengevat en in het rapport (bladzijde 2) op in totaal 2 268 ton berekend. — Daar verzoekster een en ander uitdrukkelijk bestreed, kwam het op 17 november 1970 voor de behandelende Kamer van het Hof tot een instructie, in de loop waarvan alle personen, die aan het onderzoek van 1960 hadden deelgenomen, werden gehoord. Gezien het resultaat van deze enquête en met name de beëdigde verklaringen van de functionaris der Schweizerische Treuhandgesellschaft die destijds met het onderzoek was belast, kan er onzes inziens niet de geringste twijfel aan bestaan dat genoemde aankoopfacturen inderdaad werden overgelegd. Bedoelde functionaris herinnerde zich namelijk dat in de rekeningen de leveranciers, de factuurdata, ten dele ook de leveringsdata, de aanduiding van het geleverde schroot, het gewicht alsmede de factuurbedragen waren vermeld. Bij zijn verhoor kon deze getuige voorts nog de machinaal beschreven band overleggen waarop de afzonderlijke uittreksels, in elk geval wat de hoeveelheden betreft, waren vastgelegd. Het feit, dat hij geen verdere gedetailleerde aantekeningen had gemaakt en in het rapport opgenomen, heeft de getuige plausibel verklaard door erop te wijzen dat hem in de eerste plaats de controle der elektriciteitsrekeningen was opgedragen en dat zulk een gedetailleerde weergave bij aanvullende controles (en in 1960 betrof het zodanig onderzoek) niet gebruikelijk was. Dit werd nog door een andere, hogere functionaris der Schweizerische Treuhandgesellschaft bevestigd, die verklaarde dat hij zelf zodanige aanwijzingen had gegeven. Bovendien wees hij erop dat telkens voor één maand gedetailleerde controles door middel van steekproeven hadden plaatsgevonden (gelijk in het geval van verzoekster reeds eerder, met betrekking tot een maand van het jaar 1957, werd gedaan). — Voorts kan aan de juistheid der afgelegde verklaringen en derhalve mede van de in het rapport van 15 juni 1960 vermelde gegevens ook daarom geen twijfel bestaan, daar een reeks andere door de Commissie genoemde aanknopingspunten duidelijk in dezelfde richting wijzen. Deze punten vinden wij op bladzijden 7 en 8 der conclusie van dupliek; zij betreffen respectievelijk verzoeksters verklaring over de op 1 januari 1957 bij haar aanwezige schrootvoorraden (1 625 ton), het feit dat reeds in februari 1956 een elektro-oven werd gebouwd en in mei 1956 in gebruik genomen, de aanzienlijke door verzoekster in de tweede helft van 1956 verbruikte hoeveelheid stroom, het schrootverbruik over het jaar 1956 gelijk daarvan uit „bons internes" blijkt, de omvang van het eigen afvalschroot, het beloop der voorraden halffabrikaten en eindprodukten per 1 januari 1957, het verbruik van grondstoffen in 1956, alsmede enkele gegevens ontleend aan de winst- en verliesrekening per 31 december 1956. Dit alles noopt tot de conclusie, dat verzoekster reeds in 1956 aanzienlijke schrootvoorraden heeft gekocht en verbruikt. Het gaat hier minstens om de in het rapport van 15 juni 1960 genoemde hoeveelheden; hoogstwaarschijnlijk liggen de werkelijke waarden zelfs belangrijk hoger.

Bijgevolg kan op feitelijke gronden stellig geen bezwaar worden gemaakt tegen de rectificatie van de door verzoekster gedane schrootopgaven en derhalve ook niet tegen de omstandigheid dat de Commissie aanvullend 2 268 ton voor het jaar 1956 in haar berekening heeft opgenomen.

bb) Bezien wij thans de andere overwegingen welke tegen het in aanmerking nemen van genoemde hoeveelheid schroot zouden pleiten.

— Allereerst de grief van *gebrekkige motivering*. Hierbij behoeven wij niet lang stil te staan, want het valt niet moeilijk aan te tonen, dat zij ongegrond is. Dit geldt in de eerste plaats voor de opvatting, dat de motivering niet correct zou zijn nu daarin als basis voor de aanslag uitsluitend de verklaringen van verzoekster worden vermeld. Dat zulks niet juist is, blijkt bij lezing der beschikkingsmotivering reeds op het eerste gezicht. Hier wordt wel degelijk duidelijk onderscheiden tussen het jaar 1956 (waarvoor bij de controle inkoopfacturen werden over-

gelegd) en de daarop volgende periode, waarop verzoeksters verklaringen betrekking hebben. — Als een motiveringsgebrek kan echter evenmin worden aangemerkt de omstandigheid dat in de bestreden beschikking een identificatie der overgelegde rekeningen en een weergave van haar inhoud, zij het in hoofdzaak, achterwege bleef. Zulke eisen heeft de rechtspraak nimmer voor de motivering van beschikkingen gesteld; zij zouden ook — wat verder geen betoog behoeft — kennelijk elke redelijke maat overschrijden.

— Verzoekster wraakt in de tweede plaats de bij de opsporing der verdere schrootaankopen gevolgde procedure, dat wil zeggen zij keert zich tegen het feit dat het onderzoek door een particuliere trustmaatschappij uit een derde land, zonder medewerking van bevoegde nationale organen en zonder opstelling van een slotprotocol, werd uitgevoerd. Zij denkt hierbij klaarblijkelijk aan een schending van artikel 84, vierde lid, van het EGKS-Verdrag. — Ook dit punt vraagt geen uitvoerige beschouwingen, want dergelijke grieven tegen de opdracht aan een internationaal werkzame en zeer geziene controle- en adviesonderneming, die in de vorm ener vennootschap naar nationaal handelsrecht optreedt, werden in de rechtspraak reeds lang als onhoudbaar afgewezen. Immers blijkens de jurisprudentie op dit punt staat het vast, dat het Verdrag niet alleen het formele onderzoek krachtens artikel 86, vierde lid, met een authentieke vaststelling der bij de controle verkregen resultaten kent, doch dat de Hoge Autoriteit (thans de Commissie) ook zonder dat het daarbij op speciale formaliteiten aankomt personen die blijkens hun beroepsuitoefening geschikt geacht moeten worden — en deze geschiktheid is in confesso — met het inwinnen van berichten kan belasten (zaak 41-69, Jurisprudentie, Deel VI, blz. 157; zaken 5/11 + 13/15-62, Jurisprudentie, Deel VIII, blz. 901). De Commissie mag dergelijke informaties als bewijs gebruiken en aan de betrokkenen, gelijk met name in het arrest 18-62 (Jurisprudentie, Deel IX, blz. 553) wordt onderstreept, staat slechts de mogelijkheid open de aldus verkregen gegevens door het leveren van tegenbewijs te ontzenuwen.
Derhalve moet samenvattend geoordeeld worden dat het door verzoekster sub 1 voorgedragen middel van beroep met zijn verschillende aspecten niet tot gedeeltelijke nietigverklaring der bestreden beschikking kan leiden.

b) De gronden, aangevoerd tegen de aan de bestreden beschikking ten grondslag liggende algemene beschikkingen

Een tweede, eveneens slechts in de zaak 67-69 opgeworpen grief, betreft de renteregeling in de bestreden beschikking. Volgens verzoekster mogen renten niet alleen reeds wegens te late betaling, doch bovendien slechts na de mededeling van het juiste beloop der schuld en ingebrekestelling worden ingevorderd, in haar geval derhalve op zijn vroegst met ingang van 18 oktober 1969 (de dag waarop de bestreden beschikking werd betekend). Voorts zou het jaarlijks kapitaliseren der renten, het vorderen dus van samengestelde interest, ongeoorloofd geacht moeten worden,
Tegen de in dit verband door verzoekster aangevoerde afzonderlijke argumenten merkt de Commissie reeds dadelijk terecht op, dat hun uitsluitend op het Italiaanse recht steunende deducties uiteraard niet voldoende zijn. Bovendien — en ook dit heeft de Commissie aangetoond — volgt uit de nationale rechtsstelsels dat renten niet slechts bij een aan de schuld van de debiteur te wijten nalatigheid in de voldoening kunnen vervallen, doch dat er ook nog wettelijke, automatisch op een bepaalde dag te betalen, renten zijn. Ook sluiten de nationale rechtsorden (gelijk de Commissie onder verwijzing naar het Duitse, Franse en Italiaanse recht heeft bewezen) de kapitalisatie van renten, het vorderen dus van samengesteld interest, niet absoluut uit.
Beslissend is derhalve de vraag of het door de Commissie gekozen rentestelsel uit hoofde van de bijzondere eisen der schrootvereveningsvoorziening valt te

rechtvaardigen. Dit schijnt inderdaad — het zij reeds aanstonds gezegd — het geval te zijn. Een essentieel beginsel der vereveningsvoorziening is namelijk dat alle schrootverbruikende ondernemingen op een bepaald tijdstip worden samengenomen en wel ongeacht of zij binnenlands schroot verbruikten (en dus bijdrageplichtig zijn) dan wel ingevoerd schroot hebben betrokken (en daarmede aanspraak op vereveningsbijdragen verkregen). Ook de renteregeling moet in dienst van deze vereveningsfunctie staan. Dit betekent echter dat zij objectief moet zijn opgezet, eenvoudig gebonden aan het tijdsverloop en niet van subjectieve elementen afhankelijk, zoals kennis van de bijdrageschuld en toerekenbare nalatigheid in de voldoening daarvan. Het Hof heeft dit in de zaak 111-63 (Jurisprudentie, Deel XI, blz. 936 e. v.) voor de toen ter beoordeling staande creditrenteregeling der beschikking 7/61 (Publikatieblad van 25 april 1961, blz. 653) uitdrukkelijk beslist en daartoe overwogen dat het aanvankelijk geldende stelsel van renten welke eerst na ingebrekestelling vervallen, gezien het ongelijke gedrag der ondernemingen, tot niet gerechtvaardigde nadelen kon leiden. Zodanige overweging zou onzes inziens ook voor het bij de definitieve vaststelling der bijdragetarieven in beschikking 19/65 van 1 januari 1965 ingevoerde objectieve stelsel der wettelijke moratoire renten moeten gelden en wel niet in de laatste plaats daar het zonder onderscheid zowel op debet- en creditsaldi toepassing vindt en derhalve een gelijke behandeling waarborgt. Derhalve konden renten terecht zonder individuele mededelingen aan de ondernemingen (mededelingen zoals die overigens ook herhaaldelijk tot verzoekster werden gericht) zonder meer in rekening worden gebracht op grond van de algemene beschikkingen waarin niet alleen bijdragetarieven werden voorzien, doch die ook voorschriften bevatten krachtens welke op bepaalde tijdstippen betalingen moesten worden gedaan en rente verschuldigd zal zijn.

Dat voorts tegen de jaarlijkse kapitalisatie der renten, het in rekening brengen dus van samengestelde interest (hetgeen gelijkelijk voor debiteuren en crediteuren geldt) niets valt in te brengen, moet onzes inziens niet slechts worden aangenomen daar het op deze wijze (namelijk vergeleken met bankrenten) slechts tot een nauwelijks noemenswaardige verhoging der rentelast komt. Immers bovendien moet worden bedacht dat de beschikking 19/65 thans definitieve afrekeningen voorziet en dat, ten einde een spoedige afwikkeling te verzekeren — waarbij immers alle betrokkenen belang hebben — bijzondere maatregelen stellig nodig mochten worden geoordeeld.

Ook in verzoeksters argumenten (voor zover aan het stelsel van interest op interest ontleend) kan dus geen enkele grond worden gevonden om de algemene beschikkingen onwettig te oordelen en bijgevolg de daarop steunende individuele beschikking te vernietigen.

2. *De middelen welke in beide zaken gelijkelijk werden aangevoerd*

De in beide zaken ter motivering der vorderingen tot nietigverklaring voorgedragen en in hoofdzaak overeenstemmende grieven betreffen alle — gelijk de zoëven behandelde — de algemene beschikkingen 7/63 (Publikatieblad nr. 54 van 6 april 1963) en 19/65 (Publikatieblad nr. 224 van 30 december 1965) en houden derhalve excepties van onwettigheid in.

a) In dit verband dient allereerst de grief te worden onderzocht, dat de bijdrageplicht niet voor producenten van gelegeerd staal, alsmede voor de vervaardiging van gietstaal in geïntegreerde staalfabrieken en in zelfstandige staalfabrieken zou hebben gegolden. Volgens verzoekster moet hierin een ongerechtvaardigde bevoordeling worden gezien van ondernemingen die eveneens van de vereveningsvoorzieningen hebben geprofiteerd.

Op dit punt kon de Commissie reeds dadelijk aantonen, dat de producenten van gelegeerd staal, voor zover zij — hetgeen meestal het geval was — gewoon schroot verbruikten, inderdaad niet van de bijdrageplicht vrijgesteld waren en dat

derhalve dit onderdeel der eisend voorgedragen grief geen doel treft. — Zouden verzoeksters daarentegen gemeend hebben dat de vrijstelling van gelegeerd schroot (hetwelk kennelijk slechts in geringe omvang werd verbruikt) onwettig was, dan kan haar terecht worden tegengeworpen, dat dit vraagstuk reeds in de zaak 18-62 werd opgelost in dier voege dat deze vrijstelling geoorloofd werd geoordeeld. Inderdaad werd er toen op gewezen, dat zodanig schroot wegens zijn edele, niet onder het EGKS-Verdrag vallende, bestanddelen duurder was en daarom geen deel uitmaakt van de markt voor gewoon schroot.
De verwijzing naar de uitspraak in de zaak 18-62 geldt overigens ook voor de vrijstelling van schroot dat in de geïntegreerde gieterijen werd verwerkt. Op dit punt heeft het Hof immers beslist dat met het oog op de gelijkheid der concurrentievoorwaarden ten opzichte van de zelfstandige gieterijen terecht niet aan een vereveningsplicht der geïntegreerde ondernemingen — voor zover deze schroot voor het gieten van staal verbruikten — gedacht had kunnen worden. — Daar verzoeksters echter nieuwe argumenten, welke tot een wijziging van de jurisprudentie zouden kunnen leiden, niet hebben aangevoerd, behoeft dit punt thans geen verdere behandeling. Wij bepalen ons dan ook tot de vaststelling dat de zoëven besproken argumenten aan de vorderingen van verzoeksters evenmin steun bieden.

b) Nog met een nadere, de algemene schrootbeschikkingen betreffende, grief wijzen verzoeksters erop, dat de Raad van Ministers bij de totstandkoming der beschikking 14/55 (Publikatieblad nr. 8 van 30 maart 1955) zes aanbevelingen heeft geformuleerd welke als voorwaarden voor de wettigheid der schrootverevening moesten gelden. Twee daarvan zou de Hoge Autoriteit bij de bediening der vereveningsvoorziening hebben miskend, namelijk die welke inhield dat de vereveningsbijdragen niet mochten worden verhoogd (tenzij om ernstige redenen) en de andere, inhoudende dat een aanzienlijke vermeerdering van het schrootverbruik moest worden vermeden. Inderdaad zouden zowel de hoogte der bijdragen als de omvang der schrootinvoeren voortdurend zijn toegenomen, zulks zonder dat aan de Raad van Ministers toestemming werd gevraagd om van zijn aanbevelingen af te mogen wijken.
Tegen dit betoog voert de Commissie allereerst aan, dat de bijdragetarieven der beschikking 19/65 lager zijn dan die der beschikking 7/63 en dat die van de beschikking 7/63 beneden het niveau der in de beschikkingen 19 en 20/60 vastgestelde tarieven liggen. De grief waarmede verzoeksters zich tegen de beschikkingen 7/63 en 19/65 keren, is derhalve ongegrond. — Voorts dient te worden bedacht, dat de verhoging der bijdragetarieven met name teruggaat op de renteregeling der beschikking 7/61, op een maatregel dus welke het Hof in de zaak 111-63 wettig heeft geoordeeld. Wat verder de toename van het schroot en van de schrootinvoeren betreft, zo moet deze in verband met de feitelijk opgetreden en aan de doelstellingen van artikel 3, littera g), van het Verdrag beantwoordende expansie der produktie worden gezien en eveneens in verband met de toename der voorraden welke voordien een aanzienlijke vermindering hadden ondergaan. Bovendien mag niet worden vergeten, dat de Hoge Autoriteit ernaar gestreefd heeft de toename der schrootinvoeren binnen redelijke grenzen te houden en wel door middel van een exportverbod en van de bekende ruwijzer-schroot-premie der beschikking 26/55 (Publikatieblad nr. 18 van 26 juni 1955). Er is dan ook geen sprake van dat zij door een onvoldoende controle de ontwikkeling de vrije loop zou hebben gelaten.
Met dit verweer schijnt het verwijt dat de aanbevelingen van de Raad van Ministers miskend werd, voldoende te zijn ontzenuwd (waarbij de vraag open mag blijven in hoeverre deze aanbevelingen inderdaad verbindende kracht bezitten). Daar in de rechtspraak inzake analoge vraagstukken voorts ook de draagwijdte van de eis ener bewilliging door de Raad

duidelijk werd bepaald (hij geldt slechts in zoverre de *grondslagen* der vereveningsvoorzieningen in het geding zijn) (Jurisprudentie, Deel XI, blz. 936), kan ook op dit punt slechts worden geoordeeld dat de door verzoeksters voorgedragen grieven niet voldoende zijn om tot de onwettigheid der algemene beschikkingen te besluiten.

c) Een verdere grief betreft twee belangrijke punten in de algemene vereveningsbeschikkingen, namelijk de kosten van communautair schroot en de kosten van ingevoerd schroot. Verzoeksters stellen dat de voorziening met valse waarden heeft gewerkt, met als gevolg een ontoelaatbare verlaging der kosten van communautair schroot en een ontoelaatbare verhoging der kosten van ingevoerd schroot en een dienovereenkomstige verhoging der bijdragetarieven. Bovendien zouden de beschikkingen 7/63 en 19/65 geen enkele mededeling over de kosten van communautair schroot bevatten.
Wat laatstgenoemde grief betreft, haar ongegrondheid blijkt — gelijk de Commissie terecht opmerkt — zonder meer bij lezing der genoemde beschikkingen. Hare bijlagen II c bevatten op dit punt alle nodige gegevens. — Bovendien zou zelfs overwogen kunnen worden de voorgedragen grieven wegens het ontbreken van iedere motivering en substantiëring (verzoeksters spreken immers slechts van notoire feiten) als niet ontvankelijk af te wijzen. Wil men dit evenwel niet doen, dan kan ook hier naar de vroegere rechtspraak worden verwezen (Zaak 30-65, Jurisprudentie, Deel XII, blz. 83). Met betrekking tot de juistheid der aangenomen waarden werd daarin beslist dat zij door een nauwkeurige controle der maandelijks door de ondernemingen verstrekte opgaven werd gewaarborgd. Bovendien mag niet worden vergeten, dat het alleen op het gewogen gemiddelde der schrootprijzen aankomt, hetgeen regionale afwijkingen alleszins begrijpelijk doet zijn. Hetzelfde geldt inzake de voor ingevoerd schroot aangenomen waarden met betrekking waartoe moet worden opgemerkt dat zij uitsluitend aan de door het gemeenschappelijk bureau afgesloten koopcontracten zijn ontleend (handelingen dus die stellig aan manipulaties van afzonderlijke ondernemingen waren onttrokken). — Derhalve kan zonder meer aan de zoëven behandelde grieven iedere waarde voor de ingestelde vorderingen worden ontzegd.

d) In het kader der vorderingen tot nietigverklaring moet ten slotte nog op een laatste grief van formele aard worden ingegaan. Zij betreft de motivering der algemene beschikkingen waarin slechts eindresultaten aangegeven zouden zijn, doch niet de gegevens waarop de berekeningen berusten. Bovendien missen verzoeksters de publikatie van een gedetailleerd financieel verslag over de werking der vereveningsvoorziening en een controle door de Financiële Commissaris der Gemeenschap of door de Commissie der vier Voorzitters.
Daar het antwoord op deze grieven in hoofdzaak in vroegere arresten van het Hof te vinden is, kunnen wij ook op dit punt kort zijn. In de rechtspraak werd namelijk niet alleen geheel in het algemeen beslist, dat aan de motivering van handelingen van algemene strekking andere eisen moeten worden gesteld dan aan die van individuele beschikkingen (arrest 18-62). Bovendien kan met name naar het arrest 30-65 worden verwezen volgens hetwelk een beknopte, de wezenlijke overwegingen bevattende, motivering voldoende is, terwijl een vermelding van alle factoren waarop de vaststelling van de verschillende data der verevening berust niet nodig is. Aldus gezien kan tegen de onderhavige handelingen geen bezwaar worden gemaakt en zulks niet in de laatste plaats nu daarin uitvoerig naar vroegere belangrijke beschikkingen wordt verwezen. — Wat de noodzaak der publikatie van een verslag over het beheer der vereveningsvoorziening betreft, kon de Commissie op haar algemene berichten en bijzondere mededelingen aan de ondernemingen wijzen die een voldoende informatie verzekerden. Voorts kon zij zich erop beroepen dat de belangrijkste cijfers niet slechts door de diensten der Commissie zijn na-

gegaan, doch dat ook de Financiële Commissaris der Gemeenschap het beheer en de jaarlijkse balansen der vereveningsvoorziening heeft gecontroleerd. Dit verweer komt afdoende voor, vooral daar het Hof ook in de zaak 18-62 soortgelijke door verzoeksters voorgedragen grieven ongegrond bevond.
Samenvattend kan dan ook worden vastgesteld dat geen der talrijke tegen de individuele en algemene beschikkingen aangevoerde grieven tot toewijzing der vorderingen tot nietigverklaring kan leiden.

II — De vorderingen tot schadevergoeding

Gelijk reeds aangekondigd, moet hierna nog worden ingegaan op de vorderingen ter zake van dienstfouten die de aansprakelijkheid der Gemeenschap medebrengen, welke verzoeksters op de beide volgende punten doen gelden: de te late mededeling der bijdrageschulden en het niet verhinderen der fraudes die een verhoging der bijdragetarieven tot gevolg hadden.

1. Wat de eerste vordering betreft, stellen verzoeksters dat zij eerst door de bestreden beschikkingen nauwkeurig van de elementen harer bijdrageschuld kennis verkregen. Gedurende de afrekeningstijdvakken waarop die schulden betrekking hebben, moesten zij echter de plicht tot openbaarmaking van nauwkeurige prijslijsten nakomen. Het zou haar hierbij niet mogelijk geweest zijn met de eerst veel later medegedeelde schrootvereveningslasten rekening te houden. Op deze wijze werd haar een schade toegebracht die zij op 15 % der toentertijd geldende verkoopprijzen berekenen.
Bij deze vordering behoeven wij evenmin lang stil te staan, want ook hier wordt de behandeling aanzienlijk vereenvoudigd door de vroegere rechtspraak te dezer zake. Daaruit blijkt allereerst dat de later gevolgde vaststelling van voorlopige bijdragetarieven naar gelang de ondernemingen haar aanmeldingsplicht nakwamen, naar gelang van het resultaat der op grond van controles nodig gebleken correcties, aan het vereveningsstelsel eigen is en derhalve niet kan worden gewraakt. Gelijk namelijk vooral in de zaak 20-60 (Jurisprudentie, Deel VII, blz. 338) werd beslist, zijn dienovereenkomstige verhogingen bij de vaststelling der vereveningstarieven als normale, onvermijdelijke nadelen te beschouwen en, gezien de complexe aard der in aanmerking te nemen factoren, kan er met name geen sprake van zijn dat de termijnen waarbinnen die tarieven bepaald werden redelijke grenzen zouden hebben overschreden. Golden deze vaststellingen toen, dan kan ook thans niet anders worden geoordeeld, want voor de disposities der ondernemingen gaat het in de eerste plaats om kennis der bijdragetarieven (aan de hand waarvan de verschuldigde bijdragen bepaald kunnen worden) terwijl anderzijds de in de beschikkingen 7/63 en 19/65 omschreven tarieven, waarom het thans vóór alles gaat, beneden die der vroegere beschikkingen zijn gelegen. Bovendien moet worden onderstreept dat wat de openbaarmaking der prijslijsten betreft van een schending der beginselen van artikel 60 van het EGKS-Verdrag thans even weinig gesproken kan worden als in de reeds genoemde zaak 20-60. Wat de door verzoeksters gewraakte te late mededeling van haar schulden aangaat, ontbreekt mitsdien de onrechtmatigheid in het optreden der voor de verevening verantwoordelijke organen, zodat een dienstfout niet kan worden aangenomen.
Buitendien mag met recht worden betwijfeld of verzoeksters door de gewraakte feiten schade hebben geleden. Op dit punt kan worden gezegd, dat de aanwezigheid van schade wel zeer sober werd gemotiveerd en derhalve aan de substantiëringseis niet is voldaan. Bovendien kan evenwel ook (gelijk in de zaak 20-60) het ontstaan ener schade als gevolg van de marktwetten in twijfel worden getrokken en tevens vastgesteld dat het, niettegenstaande veel onzekere factoren, niet onmogelijk was de vereveningslasten in aanmerking te nemen. Inderdaad wisten alle betrokkenen dat het steeds een voorlopige afrekening betrof,

terwijl voorts bewezen is dat er niet van een voortdurende verhoging sprake was, doch dat fluctuaties vielen waar te nemen die voor een zeker evenwicht in de calculaties zorgden.
Bijgevolg kunnen verzoeksters haar vordering ter zake van ambtelijke aansprakelijkheid niet op de vertraagde mededeling van haar bijdrageschulden gronden.

2. Hoe staat het ten slotte — dit is het laatste te behandelen punt — met bedoelde vordering voor zover daartoe de fraudes bij de schrootverevening worden ingeroepen, een beroep dus op het feit dat in een reeks gevallen vereveningsvergoedingen ten onrechte uitgekeerd en de bijdragetarieven daardoor ten nadele der vereveningsplichten werden verhoogd? Verzoeksters zien hier een dienstfout in het feit dat de Hoge Autoriteit onvoldoende maatregelen inzake het bewijs van herkomst had getroffen en de vereveningsvoorziening niet aan voldoende controle had onderworpen. Toen zij op de fraudes opmerkzaam was gemaakt, zou zij het onderzoek niet doeltreffend hebben uitgevoerd en de voortzetting der bedriegelijke handelingen niet onmogelijk gemaakt hebben.
Tegen deze grief verweert de Commissie zich als rechtsopvolgster der Hoge Autoriteit in de eerste plaats met een beroep op artikel 22 van het Statuut en betoogt dat een nauwkeurige vermelding der feiten ontbreekt, alsmede een duidelijke weergave der beweerde onregelmatigheden en zij meent dat het beroep op deze grond als niet-ontvankelijk moet worden afgewezen. — Niettegenstaande de rechtspraak in de zaken 46 en 47-59 (Jurisprudentie, Deel VIII, blz. 821) zijn wij er niet ten volle van overtuigd dat dit absoluut dwingend is. Veeleer neigen wij naar de door mijn vroegere ambtgenoot Lagrange verdedigde opvatting dat in de onderhavige materie van de betrokken ondernemingen — die immers met hetgeen zich binnen de vereveningsorganen afspeelde niet volledig vertrouwd waren — ter motivering van haar aanspraken bezwaarlijk meer verwacht mag worden dan een beroep op de desbetreffende, zeer gedetailleerde parlementsverslagen. Uiteindelijk kan deze vraag onbeantwoord blijven, want het hier aangesneden probleem, dat reeds vroeger voor het Hof kwam, laat zich onzes inziens ook oplossen zonder dat al zijn delicate aspecten in volle omvang worden behandeld.
Inderdaad moeten dergelijke beroepen voortijdig worden geacht. Van de Commissie hebben wij in dit geding gehoord tot welk resultaat de tot dusver door de Hoge Autoriteit en de Commissie ondernomen pogingen hebben geleid om bedriegelijk verkregen bedragen te achterhalen. Volgens deze verklaring zijn weliswaar rond vier vijfde der ten onrechte uitgekeerde vereveningsvergoedingen terugbetaald, doch ten aanzien van het resterende zijn nog steeds processen tegen de aansprakelijken voor de nationale gerechten aanhangig. Of voor de bij de verevening betrokkenen een schade overblijft — en tot welk beloop — kan derhalve eerst na de definitieve beëindiging van al deze procedures worden gezegd. (Daarbij schijnt evenwel thans reeds, wat de positie van verzoeksters betreft, te kunnen worden vastgesteld, dat, bij een totaal aantal van 256 bij de verevening betrokken ondernemingen en gezien een hoeveelheid schroot ad 0,4 % van de totale omvang van het vereveningsschroot — dat is de hoeveelheid waarom het thans nog gaat — de aan verzoeksters toegebrachte schade, met name vergeleken met haar totale bijdrageschuld, slechts van uiterst geringe omvang zou zijn). Gelijk in de zaken 9 en 25-64 (Jurisprudentie, Deel XI, blz. 392) en niettegenstaande de uitvaardiging van de beschikking 19/65 met haar definitieve bijdragetarieven, kan derhalve ook thans, gezien de hangende processen en de onmogelijkheid de schade te bepalen, niet van een eindafrekening worden gesproken, zodat de vorderingen tot schadevergoeding als voortijdig ingesteld moeten worden afgewezen. Bij deze vaststelling kan het onzes inziens thans blijven; op alle andere, met name door de Commissie uitvoerig behandelde vragen, zoals de schuldvraag, behoeft derhalve vooreerst niet te worden ingegaan.

III — Samenvatting

De door ons voorgestelde conclusie kan na het onderzoek van al deze punten zeer kort als volgt worden samengevat:

Wij zijn van oordeel dat de door de firma's Simet en Feram ingestelde beroepen in volle omvang als ongegrond moeten worden afgewezen met veroordeling van verzoeksters in de kosten van het geding.